

РЕШЕНИЕ

№ 1591

гр. Варна, 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
                      мл.с. Симона Р. Донева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от Наталия П. Неделчева Въззивно гражданско дело № 20223100502066 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на К. В. К., ЕГН ***** срещу решение №260175/18.03.2022г., постановено по гр. дело №1965/2021г. по описа на ВРС, с което е уважен иска на К. К. К., действащ чрез своята майка и законен представител К. Ж. Ж., като е признато за установено, че жалбоподателят има парично задължение към ищеца в размер на 14 000 лв., представляващи неплатена издръжка за периода 01.07.2019 г. до 01.08.2020 г., дължима на основание брачен договор от 18.10.2013 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на вземането, за което вземане са издадени заповед за изпълнение и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 12105/2020 г. по описа на ВРС, 33-ти състав. Жалбоподателят счита, че решението е неправилно, постановено при съществени нарушения на закона, доколкото е вътрешно противоречиво, необосновано и постановено без да са били обсъдени всички представени по делото и приети от съда доказателства. На първо място твърди, че брачният договор, послужил като основание за издаване на заповедта за незабавно изпълнение е нищожен, тъй като е сключен при липса на съгласие от негова страна /чл. 26, ал. 2, пр. 2 от ЗЗД/, както и поради липса на предвидената в закона форма, а именно нотариално заверяване на подписите на страните, положени или потвърдени пред нотариус /чл. 26, ал. 2, пр. 3 от ЗЗД/. В тази връзка излага, че от представените доказателства по безспорен начин се установява, че никой от съпрузите не е присъствал лично пред нотариуса на датата, на която договорът е бил заверен от него – 06.11.2013г. На следващо място твърди, че уговорка, която предвижда, че лице, имащо доход между 1100 ла и 1200 лв. от която са му удържани ежесечно между 800 и 900 лв. съгласно представени писмени

доказателства, да дава издръжка от по 1000 лв. на съпругата и на детето си, с които живее към този момент в едно домакинство, или в общ размер на 2000 лв., противоречи на добрите нрави и закона. Счита, че уговорките в брачния договор относно издръжката следва да обслужват интересите на лица, които оправдано се нуждаят от такава и до размера, от който се нуждаят, като не може да произведе действие уговорка, според която издръжка се дължи в определен размер няколкократно надвишаващ минималната издръжка, независимо от възможностите на задълженото лице да я предостави. Наред с това, разсъжденията на съда за потребностите на детето към момента на постановяване на съдебното решение по настоящото дело са напълно незаконосъобразни доколкото нищожността на един договор или на клауза от него се преценява единствено към момента на сключването му. На следващо място излага, че обжалваното решение е неправилно и вътрешно противоречиво, тъй като от една страна съдът твърди, че затруднението му за заплащане на издръжка може да бъде единствено основание за предявяване на иск с правно основание чл. 150 от СК, а от друга - счита, че не може да се приеме, че исковата претенция е погасена по давност, тъй като настоящата престация черпи правното си основание от поето договорно задължение, а не от разпоредбата на чл. 149 от СК. Твърди, че искането на издръжка за периоди, предшестващи една година датата на подаването на заявлението, по което е образувано заповедното производство, е недопустимо, тъй като правото на иск е погасено по давност, каквото възражение било направено още с отговора на исковата молба. На следващо място счита, че решението е неправилно и немотивирано решение, тъй като съдът не е обсъдил възраженията му, свързани с настоящото му финансово състояние доколкото в самия брачен договор е предвидено, че издръжките по същия се дължат до промяна на обстоятелствата. Твърди, че от 09.08.2019г. е безработен и от м. септември 2019г. няма никакъв доход, поради което е затруднен да заплаща дори минимална издръжка. По изложените съображения моли да бъде отменено обжалваното решение, а на негово място да бъде постановено друго, с което предявените искове се отхвърлят изцяло, като му бъдат присъдени разноските, направени в двете инстанции разноски.

Чрез депозирания писмен отговор, въззиваемият К. К., действащ чрез своята майка - К. К.а, изразява становище за допустимост, но неоснователност на жалбата. Счита, че правилно и законосъобразно съдът е уважил предявения иск с оглед представения до делото действителен брачен договор, обвързващ съпрузите. Твърди се, че възраженията на ответника за нищожност на брачния договор на всички заявени от него основания –симулативност, липса на съгласие, лично неявяване на страните пред нотариуса и противоречие на брачния договор с добрите нрави, са останали недоказани. Излага, че след като е анализирал правилно всички събрани по делото доказателства и наличието на валидно сключен брачен договор, отговарящ на всички законови изисквания, първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено, а жалбата –отхвърлена като неоснователна.

След съвкупна преценка на всички събрани по делото доказателства, с оглед разпоредбата на чл. 235 от ГПК, съдът приема за установено следното:

Възивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и е процесуално допустима.

По съществото на спора, съдът съобрази следното:

Производството по делото е образувано по иск на **К. К. К. ЕГН *******, чрез неговата майка и законен представител **К. Ж. Ж.- К.а ЕГН**

*****, с правно основание чл.422, ал.1 ГПК за приемане за установено по отношение на ответника **К. В. К. ЕГН *******, че последният му дължи сумата от 14000,00лв./ след допуснатото изменение в о.с.з. проведено на 18.02.2022г /, представляваща неплатена издръжка за периода 01.07.2019г. до 01.08.2020г., в полза на детето **К. К. К. ЕГН *******, действащ чрез своята майка и законен представител **К. Ж. Ж.-К.А.**, дължима на основание брачен договор от *****., с нотариална заверка на подписите, сключен между **К. В. К. ЕГН ******* и **К. Ж. Ж.-К.А., ЕГН *******, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявление – 28.09.2020г. до окончателно изплащане на вземането, за което вземане са издадени заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист по ч.гр.д.№12105/2020г. по описа на ВРС, 33 с-в. Претендират се и разноските по ч.гр.д. № 12105/2020г. в размер на 1400.00лв., включващи заплатена държавна такса в размер на 400,00лв., на осн.чл.78 ал.1 от ГПК, и сума в размер на 1000,00лв., представляваща съдебни разноски за адвокатско възнаграждение, на осн.чл.78 от ГПК, както и разноските по исковото производство. Според изложеното в исковата молба, **К. Ж. Ж.- К.а** и **К. В. К.**, се намират в брак, по време на който им се ражда детето **К. К. К. ЕГН *******. По време на брака си, а именно на *****. двамата са подписали брачен договор, по силата на който бащата **К. К.** се задължава да заплаща месечна издръжка на своето дете **К. К.** в размер на 1000.00лв. Договорът е подписан доброволно от страните, заверен нотариално и всеки от тях притежава екземпляр. Ищцът твърди, че баща му не се интересува от него, нито му плаща определената по брачния договор издръжка, поради която причина майка му ежегодно търси определената между страните издръжка чрез заповедно производство по чл. 417 от ГПК. За всеки издаден изпълнителен лист по производството и определения по него период и сума, се извършва отразяване на гърба на брачния договор. Излага, че през септември 2020г. е подадено заявление за издаване на Заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК, на основание подписания брачен договор с нот. заверка на подписите, с което се претендира заплащане на сумата от 20 000.00лв. дължима издръжка за детето **К.** за периода януари 2019г. - август 2020г. По Заявлението е образувано ч.гр.д.№12105/2020г. по описа на ВРС, 33 с-в и е издаден изпълнителен лист, по силата на който **К. В. К.** е осъден да заплати на **К. К. К.**, чрез неговата майка и законен представител **К. Ж. Ж. – К.а**, сумата от 20000.00лв., представляваща дължимата издръжка за детето **К. К.** за периода януари 2019г. - август 2020г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда 28.09.2020г. до окончателното изплащане на задължението, както и 1400.00лв. съдебно деловодни разноски. Тъй като длъжникът е подал възражение, то за ищеца е налице правен интерес от предявява на настоящия иск за установяване на вземането. на чл. 422 от ГПК.

Чрез депозирания писмен отговор, ответникът оспорва иска, като твърди, че предявеният иск е частично недопустим и напълно неоснователен по следните съображения: На първо място се позовава на разпоредбата на чл.

149 от СК, съгласно която издръжка за минало време може да се търси най-много за една година преди предявяването на иска. Счита се, че ако, че искът е предявен с подаване на заявлението по чл.417 от ГПК- на 28.09.2020г., то искането на издръжка за периоди, предшестващи една година от тази дата, са недопустими. В този връзка навежда възражение за погасяване по давност за цитирания период. Сочи, че брачният договор, явяващ се основание за издаване на заповедта за незабавно изпълнение и изпълнителен лист в заповедното производство, и на който се основава настоящият иск, е нищожен, тъй като същият е сключен при липса на съгласие от страна на ответника /чл. 26, ал. 2, пр. 2 от ЗЗД/. Ответникът излага, че през 2013г., във връзка с постъпването на друга работа, съпругата му заживява в София, а идеята за сключване на брачен договор била обсъждана по причини, които нямат връзка с настоящото дело. Твърди, че не са посещавали нотариус за заверка на брачния договор, като самият той научил, че брачния договор е заверен от нотариус във вида, в който е представен, едва когато отношенията му със съпругата му се влошават през 2019 година. Излага, че съпругата му се е възползвала от близките й отношения с нотариус Янчо Н. и му е предоставила договора за заверка, без той или тя да са се явявали лично пред нотариуса. В подкрепа на тези твърдения е и липсата на съвпадение на датите на самия договор и на нотариалната заверка на същия, като датата, фигурираща на договора е *****, а тази на нотариалната заверка е 06.11.2013г. Предвид което твърди, че брачния договор е нищожен и поради липса на предвидената в закона форма, а именно нотариално заверяване на подписите на страните, положени или потвърдени пред нотариус /чл. 26, ал. 2, пр. 3 от ЗЗД/, тъй като на 06.11.2013г. нито той, нито съпругата му са се явили лично в кантората на нотариус Янчо Н. във Варна, тъй като и двамата са били на работните си места. На следващо място, ответникът счита, че договорът е нищожен и поради противоречие на добрите нрави /чл. 26, ал. 1 от ЗЗД/. Излага, че уговорките в брачния договор следва да обслужват интересите на лица, които оправдано се нуждаят от издръжка, а не да стимулират към обществено несполучлив начин на живот и да покриват нужди извън предназначението й. В този смисъл счита, че няма да произведе действие като нищожна уговорка, според която издръжка ще се дължи, съответно ще се дължи в определен размер, независимо от възможностите на задълженото лице да я предостави както е в случая. Твърди, че към датата на сключване на предварителния договор, доходът му е бил между 1100.00 и 1200.00лв., от които ежесечно му били удържани между 800.00 и 900.00лв., включително за погасяване на кредит, който изтеглил за семейството си, както и за издръжка на детето му от предходния му брак, докато в същото време съпругата му получава заплата около 3500.00лв. Сочи, че като се има предвид действащото към онзи момент Постановление на МС № 250 от 11.10.2012г. за определяне на нов размер на минималната работна заплата за страната и възрастта на детето -пет години тази издръжка от 1000.00лв. е прекомерно голяма, предвид нуждите на детето, които не са били по-големи от

обичайните за дете на тази възраст, и предвид възможностите на ответника да я изплаща. Още по-основателен е този аргумент по отношение на работоспособна съпруга, която може да се издържа от доходите си. Получаване на издръжка в размер на 1000.00лв. от такива лица, очевидно противоречи на добрите нрави. Твърди, че със съпругата си живял съвместно до 19.03.2019г., на която дата напуснал семейното жилище. До този момент, съобразно възможностите си, участвал в разходите за семейството, домакинството и детето, поради което счита, че иск за издръжка за периоди преди фактическата ни раздяла с ищцата са неоснователни. Доколко в самия брачен договор е предвидено, че издръжките се дължат до промяна на обстоятелствата, твърди, че от 09.08.2019г. до момента е безработен, като в последните осем месеца няма никакъв доход, поради което е затруднен да заплаща дори минимална издръжка за детето си. Твърди също, че за месеците януари, февруари и март 2019г., април, май и юни 2019г., ищцата е поискала издаване на Заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист в нейна полза, в качеството ѝ на законен представител на детето К. К. К. от СРС, предвид което предявеният иск за тези периоди в настоящото производство е недопустим, доколкото в друг съд се води дело между същите страни на същото основание и за същото вземане и по-късно заведеното дело следва да бъде прекратено, съгласно разпоредбата на чл.126, ал. 1 от ГПК.

Варненският окръжен съд, след преценка на приложените и относими към правния спор доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е по реда на чл.422 ГПК.

Между страните липсва спор, че по частно гр. дело №12105/2020г. по описа на ВРС, е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №260430/29.09.2020г., с която е разпоредено К. В. К., ЕГН ***** ДА ЗАПЛАТИ НА кредитор К. К. К. ЕГН ***** , действащ чрез своята майка и законен представител К. Ж. Ж.-К.А, ЕГН ***** сума в размер на 20 000,00лв., представляваща дължима издръжка в полза на детето К. К. К. ЕГН ***** , дължима съгласно сключен брачен договор от 18.10.2013 г., с нотариална заверка на подписите, между К. В. К. ЕГН ***** и К. Ж. Ж.-К.А, ЕГН ***** , за периода 01.2019г. до 08.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението – 28.09.2020г. до окончателно изплащане на вземането, сума в размер на 400,00лв., представляваща съдебни разноски за заплатена държавна такса, на осн.чл.78 ал.1 от ГПК, и сума в размер на 1000,00лв., представляваща съдебни разноски за адвокатско възнаграждение, на осн.чл.78 от ГПК.

В срока по чл. 414, ал.2 ГПК, длъжникът е възразил срещу заповедта, като е посочил, че не дължи изпълнение на вземането.

В срока по чл. 415 ГПК, а именно на 09.02.2021г., заявителят е депозирал исковата си молба в съда.

Предвид изложеното, същата се явява подадена в срок и допустима, поради което подлежи на разглеждане по същество.

В изпълнение на задълженията, вменени му с разпоредбата на чл. 269 ГПК, въззивният съд счита, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, тъй като е произнесено от компетентен съд, в рамките на неговите правомощия и по предявените пред него искове.

За да се произнесе по съществуващото на спора, съдът съобрази следното от фактическа страна:

По делото е прието заверено копие от брачен договор между К. Ж. Ж. – К.а ЕГН ***** и К. В. К. ЕГН *****, сключен на *****, на основание СК, в раздел IV от същия, чл.5, ал.1 К. В. К. се е задължил да заплаща в полза на детето си К. К. К. ЕГН *****, роден в гр.Варна, месечна издръжка в размер на 1000.00лв./хиляда лева/, платима до 5-то число на месеца, за който се дължи издръжката, до настъпване на законно основание за нейното изменяване или прекратяване.

На гърба на последната страница от договора са положени 2 печата с подписи на нотариус Ян. Н., с които същият на 06.11.2013г. удостоверява, че К. Ж. – К.а и К. К. са положили подписите си върху този документ, както и съдържанието на този документ, предоставен им от посочените /по-горе/ лица.

На гърба на брачния договор е извършено и отбелязване, че на 18.06.19г. на К. Ж. е издаден изпълнителен лист за 3000.00 лв. /плюс 395 лв./ - април, май и юни 2019г., и на 12.11.19- 3000лв. за месец януари, февруари и март 2019г.

От представено удостоверение за сключен граждански брак се установява, че на 04.07.2005г. в гр.Варна К. Ж. Ж. – К.а ЕГН ***** и К. В. К. ЕГН *****, са сключили граждански брак, за което обстоятелство е съставен акт за граждански брак №846/04.07.2005г. от дл.лице по гражданско състояние в гр.Варна.

От представено удостоверение за раждане, е видно, че *****, е роден К. К. К. ЕГН *****, от майка К. Ж. Ж. – К.а ЕГН ***** и баща К. В. К. ЕГН *****.

По делото са представени фишове за получаваното от ответника К. К.а възнаграждение за периода януари-ноември 2019г.

Приложено е писмо от община Варна, адресирано до К. К., видно от което за дата 06.11.2013г. няма данни за ползван от него платен, неплатен или отпуск за временна неработоспособност.

От приетото съдебно удостоверение, издадено от Административен съд -София, е видно, че за дата 06.11.2013г. на К. Ж. – К.а не е разрешаван отпуск, нито е представен болничен лист, което предполага, че би трябвало да е била на работното си място.

При така изложената фактическа обстановка, въззивният съд достига до следните правни изводи:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно производство, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК в правомощията на въззивния съд е да се произнесе служебно по валидността на решението, а по отношение на допустимостта – в обжалваната му част.

Атакуваното решение е постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, при спазване на законоустановената писмена форма, поради което същото е валидно.

Решението е постановено при наличието на всички положителни процесуални предпоставки за възникването и надлежното упражняване на правото на иск, като липсват отрицателните такива.

По отношение на правилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. 2-ро от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания, като служебно се произнася само в хипотезите на нарушение на императивна правна норма /ТР №1/2013г. на ОСГТК/.

Производството по иска за установяване съществуването на вземането по реда на чл. 422 ГПК, се характеризира със свои специфики. Производството по този установителен иск се развива в предметните и субективни предели на издадената заповед за изпълнение. Исковият съд дължи служебна проверка за наличието на процесуалните предпоставки, обуславящи допустимостта на производството с правно основание чл. 422 ГПК- дали заявеното в исковата молба вземане съответства на това, за което на ищеца е издадено изпълнително основание, налице ли е съвпадение на страните в заповедното и исковото производства, спазен ли се срока за подаване на възражение по чл. 414 ГПК и този за предявяване на установителен иск.

Исковото производство е образувано след успешно проведено заповедно производство и подадено в срока по чл. 414 от ГПК възражение от длъжника против издадената заповед за изпълнение, като в указания му от ВРС едномесечен срок, ищецът е предявил настоящата претенция за установяване на вземането си. Поради това предявеният иск се явява допустим, а за да се произнесе по неговата основателност, съдът съобрази следното:

В исковата си молба, ищецът К. К., действащ със действащ със съгласието на своята майка твърди, че вземането му към ответника произтича от действителен брачен договор, пописан между родителите му на *****.

Съобразно разпоредбата чл. 39, ал.1 СК, брачният договор се сключва лично от страните в писмена форма с нотариална заверка на съдържанието и

на подписите.

По делото е представен брачен договор с нотариално удостоверени съдържание и подписи на сключилите го страни.

Във връзка с първото възражение на ответника за недопустимост на иска за издръжка за минало време, т.е за периода преди датата на подаване на заявлението – 28.09.2020г., съдът съобрази следното:

На първо място с определение от о.с.з, проведено на 18.02.2022г., съдът е допуснал изменение на предявения иск, чрез намаляване на претенцията със сумата от 6000лв., дължима за периода от м. януари 2019г. до м.юни 2019г.

На следващо място трябва да се отбележи, че по настоящото дело издръжката не се претендира на осн. чл. 149 СК, а въз основа на сключения между страните брачен договор, в който съобразно разпоредбата на чл. 38, ал.1, т.7 СК страните са уредили имуществените отношения по между им досежно размера на дължимата в полза на детето издръжка. Не се претендира определяне на издръжка за минал период, а изплащането на дължима такава, договорена между страните със споразумение.

Следващото своевременно наведено от ответника възражение е за нищожност на брачния договор поради липса на съгласие.

Съобразно разпоредбата на чл. 43, ал.1 СК, по отношение на брачния договор се прилагат съответно общите правила относно недействителността на договорите.

Разминаването на посочената в същия дата на сключване – *****, и датата на нотариалното удостоверяване- 16.11.2013г. не води до нищожност на същия, тъй като датата не е от съществения му елементи, а същият ще се счита за сключен от момента на заверяването му от нотариуса. Представеният по делото брачен договор отговаря на изискването на чл. 39, ал.1 СК, поради което е действителен.

Твърдението, че липсва съгласие за подписването му от страна на ответника остава недоказано. Саморъчното изписване на името и полагане на подписа от страна на К. В. К. не е оспорено. Следва да се отбележи, че представените писма, че и двамата съпрузи не са ползвали отпуск на датата на заверяването му пред нотариуса не доказват по несъмнен начин, че те не са се явили лично пред него. Същият се намира в гр. Варна, като не изключва възможността ответникът да посети кантората му преди началото, след края на работния ден, в обедната си почивка, или по всяко друго време, а по отношение на К. Ж. обстоятелството, че не е била в отпуск не пречи възможността и да не е на работно си място, тъй като е всеобщо известно, че магистратите са с ненормиран работен ден.

В заключение настоящият състав намира, че след като ответникът не е доказал чрез пълно и главно доказване личното си неявяване пред нотариуса, съдът намира, че доколкото доказателствената сила на това отбелязване не е оборена, то с подписа си нотариус Н. е удостоверил, че страните са положили

лично подписите си пред него на дата 06.11.2013г.

Недоказано остана и възражението на ответника, че брачният договор е нищожен поради противоречието му с добрите нрави. Чрез сключването на брачен договор страните могат сами и по свое усмотрение да договорят размера на дължимата в полза на децата им издръжка. Обстоятелството, че ответникът получава доходи от трудова дейност в определен размер не означава, че той не реализира и други доходи от други търговски или стопански дейности или от притежавана от него собственост, нито навежда на извод, че така договореният размер на издръжката противоречи на добрите нрави.

Следва да се отбележи също, че ако ответникът счита, че процесният брачен договор страда от някакви пороци, то той може да предяви иск за унищожаването му или прекратяване на неговото действие, каквито възможности са изрично предвидени в разпоредбите на чл. 42 и чл. 43 СК.

Ответникът не твърди, нито представя доказателства в друго производство да е установил недействителността на процесния брачен договор.

Настоящият състав намира, че извън предмета на настоящия спор е обсъждането на нуждите на детето от издръжка и възможностите на родителя да я заплаща, тъй като производството не се развива по реда на чл. 143 и сл. СК, а се претендира установяването на осн. чл. 422 ГПК на дължимостта на такава на основание сключен между страните брачен договор.

Във връзка с възможностите на родителя да я заплаща и твърдяното от ответника изменение на обстоятелствата, следва да се отбележи, че в разпоредбата на чл. 41 СК е предвидена възможност за изменение на брачния договор при промяна на обстоятелствата, а в чл. 42, ал.1, т.2 СК и възможност за прекратяването му по иск на единия съпруг при съществена промяна на обстоятелствата.

В заключение съдът счита, че след като е налице действителен и обвързващ валидно страните брачен договор, то ответникът на осн. чл. 38 СК вр. чл. 79 ЗЗД дължи изпълнение на поетите със същия задължения, включително и за заплащане на издръжка в полза на роденото от брака дете К. в размер на 1000лв. месечно.

Доколкото изискуемостта на издръжката за месеците от юли 2019г. до август 2020г. е настъпила, то искът се явява основателен, като съдът приема за установено, че ответникът дължи на детето К., чрез неговата майка и законна представителка сумата от 14 000,00лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявление – 28.09.2020г. до окончателно изплащане на вземането, за което вземане са издадени заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист по ч.гр.д. №12105/2020г. по описа на ВРС, 33 с-в.

По изложените съображения, и предвид съвпадащите изводи на настоящата инстанция с тези на първата, обжалваното решение следва да бъде

потвърдено.

Предвид неоснователността на въззивната жалба, въззиваемата страна има право да ☐ бъдат възстановени направените пред настоящата инстанция разноси, но доколкото не претендира такива, то съдът не ☐ присъжда разноси.

Водим от горното и на осн. чл. 269 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260175/18.03.2022г., постановено по гр. дело №1965/2021г. по описа на Варненския районен съд, 33- ти състав.

Не присъжда разноси.

Решението подлежи на обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал.2, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____